

Angeles City és un centre de turisme sexual. L'avortament hi està prohibit, per això hi ha milers d'infants, com Blessie May i Ritchel, els pares dels quals –europeus o nord-americans– no en volen saber res.

Abandonats

Karin Kuntz
© Der Spiegel

Nathalie amb prou feines recorda el pare del seu fill. És d'Anglaterra. Es dedica a alguna cosa d'ordinadors. És alt i prim. Viu amb una dona i dos fills. Nathalie va conèixer amb ell quan l'empresa el va enviar a les Filipines. Li deia que era bonica. Nathalie diu que ella se'n va enamorar. Que va ser ingènua. L'home es diu Shane, era un turista sexual, i ara tots dos tenen una filla en comú.

Nahtalie creu que Shane té por de perdre la seva família d'Anglaterra. Shane ha canviat el seu perfil de Facebook després que Nathalie el va trobar i li va

enviar fotos de Blessie May. A la foto la nena portava un vestit brillant, com la sirena Ariel. Shane va penjar la foto del seu fill de pell blanca amb una gorra. "Van sovint de vacances", diu Nathalie.

Aquest matí és al carrer principal d'Angeles City, ciutat situada a vuitanta quilòmetres al nord-oest de Manila, a l'illa més gran de les Filipines. Pel seu voltant passen cotxes, taxis i *rickshaws*, a les voreres hi ha dones que fregeixen intestins de porc i homes grans fumant, asseguts en cadires de plàstic; són les nou del matí i fa trenta-sis graus. Nathalie viu als afores. Després d'una hora de camí amb *rickshaw*, passant per davant d'humils barraques d'uralita, piles d'escombraries enceses i nens jugant, ha

arribat a la destinació: Fields Avenue, un llarg carrer de dotze quilòmetres ple de prostíbuls, centre mundial del turisme sexual. El lloc on treballa Nathalie nit rere nit.

Angeles City, aquest és també el lloc on viuen milers de fills dels clients de les prostitutes: milers d'infants sense pare.

"Aquí és on el vaig conèixer", diu Nathalie. El pare de Blessie May va ser un dels seus primers clients. Durant anys Nathalie no ha intentat posar-s'hi en contacte perquè tenia por que li prenguess la filla. Fa dos anys, però, va trobar Shane al Facebook. Li va escriure perquè volia que ajudés econòmicament la nena. Shane va respondre-li que no la coneixia. Ella li'n va enviar més fotos: Blessie May a la piscina, a l'escola, jugant. "Qui és aquesta nena?", escrivia Shane. Va dir-li a Nathalie que era una "crazy bitch", una puta boja. Ella li va dir: "Fes de pare i vine a conèixer la teva filla".

Nathalie repassa al mòbil la conversa del xat del Facebook. Riu, es treu el maquillatge dels ulls. Porta les parpelles pintades de lila, una faldilla blanca i una samarreta negra, els cabells fins a les espatlles, i les sabates amb una mica de taló. Té 31 anys i, a part de Blessie May, té cinc fills més, de dos pares filipins. Diu que el seu cos és la seva única font d'ingressos.

Llevat que el pare anglès li pagués una pensió. Aleshores la seva vida seria més feliç, pensa Nathalie.

Per això aquest matí vol informar-se sobre els tests de paternitat en una agència d'ADN d'Angeles City. Fa tres setmanes Shane li va prometre que es faria una prova. Que estimaria la criatura, si era seva. Ella no sap, però, si Shane realment vindrà. Tot i així, Nathalie està emocionada. Només de pensar que les coses podrien acabar així ja es posa eufòrica.

EasyDNA està situat sobre una oficina d'Air Asia. Els passadissos són estrets, se sent el zumzeig de l'aire condicionat. D'una porta en surten una noia i un senyor gran blanc amb sandàlies i mitjons. Al país hi ha deu filials d'EasyDNA, la seu central és a Angeles City; gairebé tots els clients volen un test de paternitat. Cada setmana hi ha unes deu peticions. Un test costa prop de 300 euros, les mostres s'envien a un laboratori nord-americà i al cap de deu dies n'arriben els resultats.

Nathalie es dirigeix al taulell per parlar amb aquell home, un nord-americà que, abans de reconèixer el potencial dels tests genètics a Angeles City, havia treballat per IBM. Ella li diu: "Tinc un fill però no tinc el pare. Però sé qui és. Com puc aconseguir el seu ADN?". L'home coneix aquest tipus de problema. "Pot anar a prendre un cafè amb ell i intentar aconseguir un cabell seu", explica. "També serveixen trossets d'ungla o una cigarreta. Hi ha mares que vénen amb un llençol amb taques d'esperma".

Nathalie no diu res. No té cap tros d'ungla ni cap llençol tacat d'esperma. Només té el perfil de Facebook de Shane.

Pensa en les bicicletes que Shane compra als seus fills. En els pastissos d'aniversari i en les cares il·luminades dels infants després de passar un dia al mar. Nathalie no sap quant pagaria Shane si fos identificat com a pare de Blessie May. Les autoritats britàniques determinarien la quantitat. Però n'hi hauria prou per a ella i els seus sis fills. Nathalie

surt al carrer sense dir res. Blessie May s'espera a fora, ha d'anar a l'escola.

Nathalie col·loca bé la brusa de Blessie, avui serà el primer dia en una escola nova. Els nens de l'antiga escola li deien "peix de llet", perquè té la pell més clara que la resta. Li cridaven "xampinyó", com si fos un bolet sortit de terra. Li etzibaven: "Mestissa", "On és el teu pare?", "La teva mare treballa en un bar?"

Blessie May mira a terra, quan la seva mare fa servir aquestes paraules.

A les Filipines hi ha molts mots per als fills de turistes sexuals: *Iniwang barko* –'abandonats per un vaixell'–; *putok sa buho* –'espremut d'una canya de bambú'–; o *pinulot sa tae ng kalabaw* –'recollits de la merda del búfal aquàtic'–.

Durant la guerra del Vietnam i la guerra amb Kuwait els turistes sexuals venien des de la base aèria de Clark a Fields Avenue. Era la base d'aprovisionament més important dels Estats Units per a les seves operacions. A pocs quilòmetres d'allà, a la costa, hi ha instal·lada

la marina nord-americana. Als vespres els soldats sortien de gresca. Nathalie ha sentit dir que avui a les Filipines hi viuen fins a 250.000 amèric-asiàtics: fills i descendents de nord-americans.

Als anys noranta els militars es van retirar, però van ser substituïts per turistes sexuals d'Europa, els Estats Units, el Japó i Corea del Sud. El turisme sexual és un negoci important –aporta prop de 400 milions de dòlars l'any a les Filipines–, la major part del qual es troba a Angeles City. A la ciutat hi ha 10.000 fills de clients de prostitutes, segons calculen les organitzacions humanitàries. →

EL TURISME SEXUAL APORTA PROP DE 400 MILIONS DE DÒLARS L'ANY A LES FILIPINES

A les Filipines viuen fins a 250.000 amèric-asiàtics: fills i descendents de nord-americans. A la pàgina anterior, Nathalie amb la seva filla Blessie May.

→ Joseline Mendoza Briones viu a la ciutat; amb 58 anys és una de les filles més velles de clients d'Angeles City, i se l'anomena pejorativament "Negrita".

Curtis Alman, de 34 anys, porta penjada al coll des de fa temps una xapa identificativa amb el número que tenia el seu pare a l'exèrcit. Ha teclejat les seves dades centenars de vegades a Google sense èxit.

Benny Brandenburg, de 4 anys, viu amb la seva mare en un abocador, tot i que el seu pare, alemany, li envia 200 euros cada mes.

Princess Ann, d'1 any, és filla de pare espanyol i viu sota un cobert.

Ritchel Bulilan, de 30 anys, va escriure a centenars d'homes, associacions i escoles amb el nom de Roosevelt, perquè així és com es diu el seu pare. D'ella us en parlarem més endavant.

Al McDonald's de Fields Avenue Nathalie demana dos pastissos de poma abans de portar Blessie May a l'escola. Parla en anglès perquè Blessie no entengui el que ens explica. Diu que als turistes sexuals els encantava Angeles City perquè les dones eren més afectuoses que als Japó, més submises que a Tailàndia i més barates que a cap altre lloc. Diu que la majoria d'homes només volien ser estimats. Sovint, afegeix, eren bones persones, que buscaven una "girl-friend experience", una experiència amb una noia, tal com ho anomena Nathalie. Saben que les filipines són catòliques; l'avortament està prohibit i el matrimoni és important. Segons Nathalie, pagaven per poder-se sentir superiors. Ella els oferia aquesta il·lusió.

No ho diu enfadada ni amb menyspreu. És més aviat com si hagués entès les regles d'aquest joc i les apliqués.

Nathalie va créixer amb la seva àvia, i sempre es va pensar que era la seva mare. El seu pare i la seva mare eren molt joves, per tant li van explicar que eren el seu germà i la seva cosina. Quan a catorze anys va descobrir la veritat, es va traslladar a casa del seu xicot. Ell la picava, ella ho aguantava; després va anar a l'escola, i s'hi esforçava. Però necessitava diners.

Un dia al vespre caminava per Fields Avenue. "Què fas, noia?", va dir-li una dona. "Busco feina", va respondre Nathalie. La dona se la va mirar de dalt a baix. "Vine amb mi, pots fer de ballarina. D'aquí a setmana seràs cambrera", li

va dir. Nathalie hi va confiar. Va obeir: ballava i deixava que els homes la convidessin a *whiskey*. Per cada *whiskey* s'emportava comissió. La seva vida va millorar. Va llogar una habitació. Des d'aleshores és a Fields Avenue.

Quan es fa fosc torna cap a l'avinguda dels bordells. Ha ficat al llit Blessie i els altres fills; ara porta una brusa brillant,

A ANGELES CITY VIUEN MILERS DE FILLS DELS CLIENTS DE LES PROSTITUTES: MILERS D'INFANTS SENSE PARE

texans estrets i sabates de taló alt. Fields Avenue fa uns quants quilòmetres: als extrems hi treballen les noies per als clients locals; al centre, per als europeus, els nord-americans i els xinesos.

Nathalie passa per davant de noies molt joves amb lligacama, transsexuals en calces sexes; per davant d'una venedora que porta un osset de peluix de mida humana; per davant de nens

descalços que duen una safata a la cintura i venen cigarretes i viagra. Nathalie recorre el carrer amb seguretat, abraça les noies que hi ha davant dels prostíbuls, fa broma.

Ella treballa al High Society com a *freelance*. Per tres hores amb un client guanya deu euros. Per una nit sencera, vint. "Si faig un client per dia, guanyo sis-cents euros al mes", diu Nathalie. Ja no ha de pagar cap més comissió al propietari del bar. Pot triar els clients. Explica que no ho fa mai sense preservatiu. Ara és una dona amb principis. Diu que intenta fer-se una idea de com és el client i, si les sensacions no són bones, no se'n va amb ell.

En acabar, a vegades s'imagina que és professora o metgessa. D'aquesta manera, no hauria d'amagar els diners al mig de la roba bruta perquè els seus fills continuïn creient-se que passa la nit a casa d'una amiga.

Davant per davant del High Society on treballa Nathalie, hi ha un bar fosc, al mig del qual les noies ballen en bikini entorn d'una barra. Un americà se les mira, a la falda hi té una bossa plena de monedes que llança a les noies com si fossin confeti. Les noies xisclen i s'inclinen, els diners cauen suaument a terra. Al costat de l'home, damunt la barra del

TURISME SEXUAL.

Angeles City ciutat situada a vuitanta quilòmetres al nord-oest de Manila.

bar, hi ha una galleda plena de pilotes de ping-pong, se'n pot comprar una per deu dòlars i llançar les pilotetes a les noies. La dona obté un cèntim per cada cop que l'encerten i l'home rep l'atenció de la dona.

Marc és al costat d'una d'aquestes galledes, va formar part de la Marina nord-americana i més tard va treballar d'informàtic a Washington; és un home ceapat, de 58 anys, que en fa dos que viu a Angeles City. Va cada dia als bars i juga a billar. Abans havia viscut a Las Vegas i també hi jugava a billar. "El primer cop que vaig tenir relacions sexuals va ser en un bordell de Seül", confessa. Marc creu que a les dones els agrada que les utilitzis, així és com ell ho diu. "Jo les tracto bé, no les obligo a res". S'aferra a la galleda. "I elles m'estimen. Diuen que tinc els ulls macos. La panxa els és igual. I els cabells també". Marc és calb.

Una vegada, diu, una noia va quedar embarassada. Ell es pensava que el nen era seu. Acariciava la panxa de la noia. Es va fer un test, era feliç. "Però el pare va resultar ser un altre", diu Marc. "Allò va ser un revés". Queda callat. Després es gira i desapareix en la nit il·luminada, amb el tac a l'esquena.

Nathalie somriu. Ens parla d'un "concurs de culs", en què les dones han

de sacsejar les natges. Parla sobre festes que se celebren en piscines, en les quals els homes pengen cadenes d'or fals a les dones, que després es poden canviar per diners.

Però amb Shane va ser especial, diu. Ella era novella, amb prou feines tenia experiència, i una nit, quan ballava *Blue Nile* a l'escenari, va veure un home ros entre la multitud que l'apuntava amb un làser. Un punt vermell li tocava el pit. Allò va ser un senyal: volia dir que ella l'interessava. Li va pagar una beguda. Era simpàtic i educat. Van tenir relacions sexuals i es van continuar veient. Ell va dir la frase típica: que la trauria de Fields Avenue perquè pogués estudiar. Nathalie va deixar de guanyar diners. Va quedar embarassada. I Shane va desaparèixer.

A Nathalie li va créixer la panxa. Guanyava diners fent cibersexe, en un fòrum per a embarassades. Els homes volien que s'acariciés la panxa davant la càmera i que es munyís els pits.

Durant un temps –no gaire– va estar-se pensant d'avortar. Més de mig milió de dones avorten cada any a les Filipines. Els poden caure, a elles o a qui els ajudi, fins a sis anys de presó. L'any passat Nathalie va portar dues amigues a l'hospital públic després que haguessin

avortat il·legalment: hi ha una unitat especial. Hi arriben dues dones per setmana.

Prenen medicaments forts per perdre la criatura. Moltes busquen l'ajuda d'una llevadora que els treu el fetus del ventre. O demanen a un amic que els doni coces a la panxa fins que el nen es mor. Els metges truquen a la policia quan una d'aquestes dones va a l'hospital, després les interroguen quan encara estan fent repòs.

Quan Blessie May va arribar al món fa nou anys –era una nena petita i de pell clara amb uns punys grossos com prunes–, Nathalie no la volia mirar. El seu xicot agafava el nadó i l'hi acostava al pit. Confessa que amb Blessie May va tenir més por que amb els altres. Necessita un pare, la criatura? Encara que sigui un turista sexual?

Nathalie no sap què respondre. Però coneix molts fills de clients que creixen amb la sensació que els falta alguna cosa.

Ritchel és una noia que viu amb la seva mare –no gaire lluny de Nathalie– en una cabana en què pel pati corren un parell de gallines. L'avi dorm a la seva gandula de bambú. Ritchel s'alegra de la visita, potser espera que la trobada li acostarà el seu pare una mica més. →

→ Molts infants d'Angeles City ja fa temps que han deixat de buscar el seu pare. O ni tan sols saben per on començar perquè d'aquells homes només en saben el nom. Però Ritchel no s'ha rendit, ella té un pla. Ens explica la seva història al menjador, davant de l'ordinador; des d'aquí penja vídeos a YouTube amb els quals busca el seu pare, Roosevelt. Ara mateix està fent el tercer, aviat el penjarà a la xarxa.

Als vídeos Ritchel es mostra segura de si mateixa. Es posa davant d'un armari i parla durant uns quants minuts davant la càmera. Porta la samarreta més bonica que té, duu la clenxa ben feta. Li han calgut molts intents fins que no ha quedat satisfeta amb la gravació. "Quan ell em vegi, segur que m'estimarà", diu. És una noia pàl·lida, prima, tot i tenir 30 anys sembla una criatura.

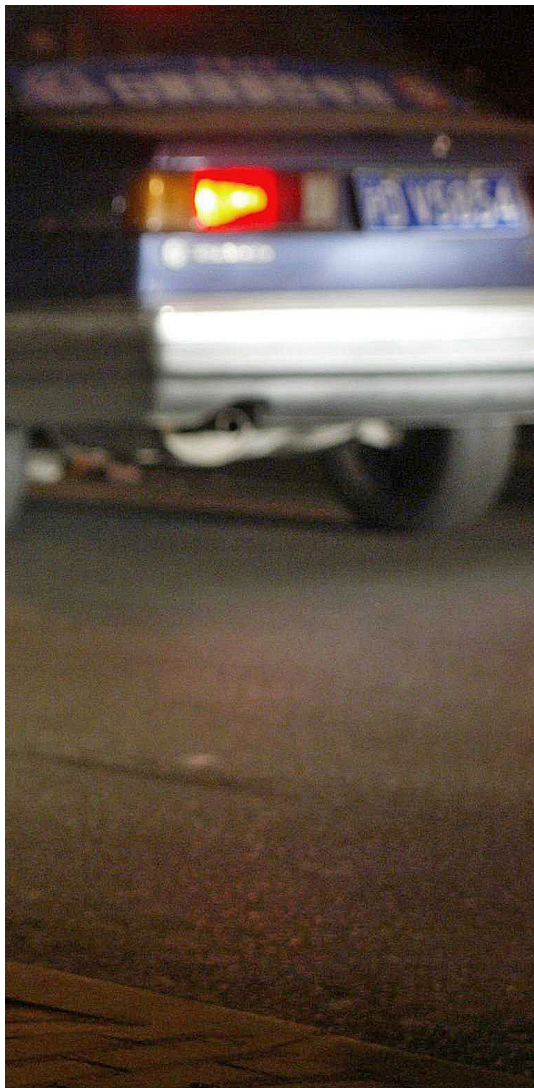
La seva mare també treballava en un bar de Fields Avenue. Un dels clients es deia Roosevelt, era nord-americà; ell va engendrar Ritchel i fins i tot es va instal·lar a casa amb ella i la seva mare. Però quan la mare de Ritchel una nit va ser colpejada brutalment per un client i va perdre l'alegria, el pare hi va perdre l'interès i va abandonar la família.

Però com es fa per trobar als Estats Units un home que es diu Bruce Roosevelt?

Ritchel ens ensenya els xats del Facebook amb centenars d'institucions que porten el nom de Roosevelt. Ha escrit a totes. El Centre Veterinari Roosevelt. Diversos Instituts Roosevelt. Els Spa Roosevelt. Sempre escriu el mateix: "Em dic Ritchel Bulilan. Els demano ajuda per trobar el meu pare. Nom: Bruce Roosevelt. Procedència: Alemanya. Professió: Soldat de la Marina dels Estats Units. Els meus pares es van separar quan jo vaig néixer. Fa trenta anys que no sé res d'ell. Només volia saber si vostès el coneixen. Gràcies". La majoria de vegades no rep cap resposta.

El dia abans al matí Ritchel havia estat treballant en una fàbrica de productes cosmètics, a la tarda va anar a una

MÉS DE MIG MILIÓ DE DONES AVORTEN CADA ANY A LES FILIPINES. ELS PODEN CAURE FINS A SIS ANYS DE PRESÓ

lo a sotmetre's a un test de paternitat. Però per arribar a aquest punt cal que un tribunal filipí actüi. Nathalie ha anat als serveis socials per rebre assessorament legal. Allà li han dit el que necessita per aquesta mena de processos judicials: un certificat de naixement, una prova que va tenir una relació amb el pare i una història escrita de la relació.

Nathalie s'està pensant si ho farà. Creu que podria exigir una quantitat retroactiva pels nou anys que han passat. Podria traslladar-se amb els fills i el seu xicot de la cabana on viu als afores a un pis al centre. Oi que seria bonic?, es pregunta. L'endemà Nathalie és a casa seva sota un arbre, davant la cabana. Porta encara els pantalons del pijama, i els cabells lligats en un monyo. Les parets de la cabana no estan enguixades, no hi ha llits, només tres matalassos. Ella mira el mòbil i llegeix en veu alta els missatges de Shane.

SHANE: Digue'm on ens vam trobar, quan, quin mes, any? Sincerament, estimo la meua dona i els meus fills, no els puc abandonar, tant se val el que facis tu. Entesos?

NATHALIE: No es tracta ni de tu ni de mi, sinó de tu i la meua filla.

SHANE: Necessites els meus diners.

NATHALIE: Ho faig per la meua filla.

Nathalie posa els ulls en blanc i somriu. Ja li ho ha explicat moltes vegades. Els seus fills criden mentre corren per la sorra, uns nens forts i feliços. Però Blessie May va sola per camins amb herbes altes. Nathalie creu que Shane vindrà aviat. Però per si de cas vol escriure la història de la seva relació per poder-lo forçar a fer-se un test d'ADN. Dóna voltes sobre què hauria d'escriure. Formula les frases en veu alta per sentir com sonen. Diu: "Jo feia de ballarina a Fields Avenue. Un home em va apuntar amb un làser. Més endavant vaig tenir un fill seu". •

Traducció d'Arnau Figueras

El Temps

Nova maqueta

Nous opinants

Nou format

Nou Temps

Ja al teu quiosc

Per fer-te
subscriber entra a
www.eltamps.cat
escriu-nos a
[subscripcions@
eltamps.cat](mailto:subscripcions@eltamps.cat)
o telefona al
902131025.

Us atndrem de
9.00 a 14.00 hores

festa local. Va veure un home d'espatlles amples amb una cervesa a la mà i va pensar que podria ser el seu pare. Li va tocar l'esquena. L'home es va girar. Durant un segon van mirar-se fixament. "Però no ho era", diu Ritchel.

El 1982 els Estats Units van aprovar una llei segons la qual els nens de pares nord-americans nascuts durant la guerra al Vietnam, Tailàndia, Laos, Cambodja o Corea del Sud podien obtenir la nacionalitat nord-americana sempre que no tinguessin més de 18 anys. Però als nens filipins allò no els servia. Van quedar fora de la normativa, perquè ells eren producte de la prostitució i havien nascut en temps de pau, aquest era l'argument.

Quan un pare vol desempallegar-se de la situació, pot fer això. Només és possible a través de l'ambaixada obligar-